

Voorganger: ds. Martine Nijveld

Schriftlezing: Johannes 6: 1-15

Overdenking

In de evangeliën komen met regelmaat personages voor die een klein rolletje vervullen.

Klein in de zin van:

ze duiken even op, en daarna
verdwijnen ze weer en zien we ze ook niet meer terug.

En tegelijk zijn ze groot,
want ze laten iets zien van wat er
werkelijk toe doet,
waar het om gaat in het leven.

Zo duikt in het verhaal van vandaag
ineens
een kleine jongen op,
een jongen met 5 broden en 2 vissen.

De aantallen die hij in handen heeft,
lijken al veelzeggend,
want is 5
niet het getal van de vijf boeken
van Mozes, van de Tora,
van de boeken die vertellen over de weg naar het beloofde land,
over de leefregels voor leven en samenleven,
en is 2 niet het getal van
Wet én Profeten?
5 en 2,
dat heeft hij in handen,
dat reikt deze kleine jongen aan.
Een kind vertelt wat belangrijk is, een kind vertelt de waarheid,
een kind wijst de weg.

Maar even terug naar het begin van het verhaal...
Jezus is met zijn leerlingen naar de overkant gegaan
van het meer van Galilea, ook wel het meer van Tiberias genaamd,
waarin de naam van een Romeinse keizer doorklinkt,
Tiberius,
en de macht van de bezetter doorklinkt,
en het weten van niet vrij zijn, niet vrijuit kunnen leven.
En Jezus is een berg opgegaan
en ziet een grote menigte naar hem toe komen.
Zijn eerste vraag:
'Waar kunnen we brood kopen opdat ieder iets
te eten ontvangt?'

Blijkbaar ziet hij de honger in de ogen
van de mensen, het verlangen, het gemis, het tekort.
Ziet hij de lege handen, de lege magen.

Hij vraagt het aan de leerlingen,
aan de gemeente zou je kunnen zeggen,
hij vraagt het aan ons zou je ook kunnen zeggen,
maar de leerlingen zien geen mogelijkheden,
zien geen wegen om te gaan.

Ze hebben het over de groepsgrootte,
veel te veel mensen,
veel te veel problemen,
op je stoep en wereldwijd,
en ze hebben het over het budget,
het veel te kleine budget,
de rode cijfers,
de tekorten.

Ze zien en ze benoemen de problemen.
En ze weten zich geen raad.

En als dan die jongen naar voren komt met brood en vis,
5 broden, 2 vissen,
dan is de reactie: wat stelt dit voor,
gelet op alles wat er speelt,
wat kunnen we daarmee,
daar kunnen we toch niets mee beginnen?

Misschien zijn ze wel gewoon
realistisch?
Wat kunnen wij doen
aan de grote vragen van onze tijd?

Hebt u trouwens gezien dat het ook hier op tafel ligt?
5 broden
2 vissen
?

Laten we nog eens naar die jongen kijken.
Letterlijk staat er trouwens: kleine jongen, jongetje, jochie.
Een jong kind.
Het lijkt om een slavenjongen te gaan.
Niet iemand van wie de samenleving toen en daar
dacht dat de oplossing zou komen.

Hij staat er met zijn 5 broden en 2 vissen.
En in deze hele setting wordt die jongen een symbool van vertrouwen.
Het is niet veel misschien,
maar dit heb ik, dit ben ik. Hier ben ik.
Alstublieft.

En Jezus,
Jezus neemt het, ontvangt het,
dankt God,
maar waarschijnlijk, dat kan toch niet anders,
gold de dank ook de jongen,
vanwege zijn vertrouwen, zijn durf, zijn moed, zijn geloof.
Hij zal die jongen toch wel in de ogen gezien hebben
en een blik van verbondenheid gewisseld.
En Jezus zegent het en deelt,
en al delend blijkt er meer dan genoeg te zijn,
er is zelfs over.

De jongen vervult een klein rolletje in het verhaal.
Klein in de zin van:
hij duikt even op, en daarna
verdwijnt hij weer en zien we hem ook niet meer terug.
Misschien wel een beeld voor het leven zelf...
We zijn hier niet voor altijd.

Maar deze kleine jongen kan voor velen
een leraar zijn.
In wat hij geeft,
hij geeft wat hij heeft,
hij houdt het niet voor zichzelf alleen,
hij doet wat hij kan.
Hij stapt als het ware naar voren uit de menigte, uit de massa.
Zoveel negatieve taal om hem heen,
wat haalt het uit, hier kunnen we toch niets mee aanvangen,
de problemen zijn te groot,
doet hij een stap naar voren en begint.
En Jezus ontvangt, dankt, zegent,
ziet het kleine gebaar.
En schat het op waarde.
En begint.

Zien we niet altijd en overal weer van dit soort mensenkinderen
uit de menigte naar voren stappen?

In Myanmar?
Mensen met moed?
Kinderen die aandacht vragen voor het klimaat?
Een verhaal deze week op tv: een student die maatje wordt van een aan huis gebonden oudere vrouw.
Politici die andere wegen zoeken?

En dan willen de mensen Jezus koning maken.
En het is duidelijk dat hij dat niet wil, dat is niet zijn weg.
Hij gaat de weg van het kleine.
Van de kleine mensen.

Dat is de weg
naar de grazige weiden.
Amen.